

Že prvi pogled mi je izvil iz prs obupni krik in od trenutnega strahu sem se zgrudil na tla... V prijateljevih prsih je tičalo na strani srca do ročaja indijsko bodalo, ki se imenuje kris. Na ustih zabodenega je bilo videti bele pene, sicer pa je bil že trd. Na steno nad prijateljevo posteljo je bil pribit dolg tigrov zob podočnik in tabla z napisom: Lata kot! (Ta je moral umreti.)

Tekom dveh dni se je uresničilo nad mojim dobrim prijateljem ob ustreljenem tigru priseženo mu smrtno maščevanje.

Romarjem na Brezje.

Častitim gospodom duhovnikom: — Bagovolite se točno držati roka za prijave. Kdor prijave preje sklone, naj preje določeno prijavnico, nakar takoj določimo izkaznice. Potrebujemo tudi spovednike, ki imajo vse iste ugodnosti kakor vsako drugo leto. — Prosimo, da se prijavite v lepem številu!

Prijavljencem: Prijavite se čim prej, prijave po 20. juliju se ne sprejemajo več. Vsa navodila, kako se vam je ravnati, boste dobili tiskana na izkaznicah.

Kdo se naj posebno še prijavi? Naši fantje pravijo, da nimajo letos nikakih potov in izletov. Najboljši pot in izlet bo na Brezje. Prijavite se! Tudi za vas bo gori posebna beseda padla! Fantje, na svidenje!

Za Dijaško kuhinjo v Mariboru je bilo nabranih na gostiji Smerdel Joško in Pepca Vreže 150 Din. Bog plati!

Kdor si želi cene in dobre obleke naj se oglasi v konfekcijski in modni trgovini

ZIGA WEISS
Celje-Gaberje 591 II

Gospodarska obvestila.

Iz Slovenskih goric. V 23. številki »Slovenskega Gospodarja« je bilo objavljeno poročilo o vinarskem kongresu v Ljutomeru, kjer je bila sprejeta resolucija, da naj se s prihodnjim letom obdačevanje šmarnice poveča. Mi mali in srednji posestniki pa pritrdimo dopisniku v številki 23. iz Kalobija, da smo doletni posestniki največ prizadeti, ker nam denarja itak primanjkuje. Mi delamo od ranega jutra do poznega večera v potu svojega obraza in si vsak želi krepčila razen vode. Sadja ne bo, ker bo večinoma odpadlo vsled suhega vremena. Sploh pa mali posestniki sadnega drevja v toliki meri nimamo, da bi imeli dovolj sadjevca za pitje; sadje obrodi vsako drugo leto, pa še takrat ne gotovo. Kako dolgo pa bi gospodarili na svojih domovih, če bi hodili v krmo amerikanca pit, liter 18 do 20 Din? Davek se naj naloži takšnim posestnikom, kateri šmarnico prodajajo, ker imajo vsaj nekaj dohodkov od tega in pa dovolj sadjevca za domače potrebe. Prosimo bansko upravo, da upošteva naše želje.

Šmarje pri Jelšah. Pónkovski Anzek, sin našega cerkvenega ključarja in veleposestnika Josepa Strašek v Gaju, je lansko leto dovršil kmetijsko srednjo šolo v Bukovu na Srbskem ter bil do letošnje spomladi zaposlen kot praktikant deloma v Kamenici blizu Beograda, deloma na Vinarski in sadjarski šoli v Mariboru. Da se v svoji stroki še bolj izuri in tudi tujih jezikov nauči, se je podal v daljino in gorato Svico in sicer v Peney, 8 km zapadno od svetovno znanega mesta Ženeva. Iz te vasice čisto ob francoski meji je te dni poslal svojemu tukajšnjemu znanцу pisemce, ki ga bodo tudi bržčas tudi drugi naročniki »Slovenskega Gospodarja« z zanimanjem čitali. »Že prej bi vam moral javiti,« tako piše, »kjer sem in kako se mi godi. Imam pa prav malo prostega časa na razpolago in še tega navadno izrabim za izlete po prelepih krajih. Nahajam se v Peneyu blizu železniške postaje Satigney. Kakih sto korakov od naše hiše teče reka Rhona. Kraj je prav lep in ljudje so zelo prijazni ter govorijo večinoma francosko, a razumejo tudi nemški. Sedaj že poznam vse vaščane osebno in se zelo dobro razumem z njimi. Tudi moj gospodar je iz-

vanredno prijazen in uslužen človek. V njegovi hiši živimo kot doma. Jemo skupaj in imamo vsi isto hrano, ki je tečna, obilna in dobra. Posestvo je veliko okrog 50 ha in redi do 50 glav goveje živine in po šest do osem konj. Imamo vse poljedelske stroje in še celo traktor. Dela se izključno s stroji. Vinograda je 4 ha. Pridela se v njem prilično dobra kvaliteta. Klet je vedno odprta in gre lahko vsakdo izmed nas v njo, da se napije, a še do danes nisem videl pijanega človeka. V splošnem je tu zelo drago, tudi prometna sredstva so dražja kakor pri vas. Tisoč dinarjev ne pomeni dosti! Vsaka malenkost že stane 10 frankov, kar je naših sto dinarjev. Izleta izpod 10 frankov si človek ne more zamisliti. Jaz se počutim zelo zadovoljnega, čeravno 14 ur na dan delam, a grem veselo preko vsega tega z zavestjo, da je to izvrstna šola za bodoče življenje. Imam še dosti, dosti zanimivega pisati, a naj bo zaenkrat dovolj.« — Želimo mlademu, za napredek našega gospodarstva izredno navdušenemu dijaku obilo uspeha in bogatih izkušenj, da jih potem uveljavi za procvit našega kmetijstva in v dobrobit našega naroda!

*

Banski svet.

Ministrski predsednik in minister notranjih zadev general Živkovič je 3. julija imenoval člane banskih svetov. Za člane banskega sveta dravske banovine so bili imenovani na področju okrožnih sodišč v Mariboru in Celju ti-le gospodje:

za okraj brežiški: Franc Lipej, posestnik in trgovec v Brežicah;
za okraj gornjegrajski: Martin Steblovnik, predsednik občine v Šmartnem ob Paki;
za okraj dolnjelendavski: Stefan Litrop, predsednik občine v Strnišču;
za okraj dravogradijski: Peter Mravljak, ekonom v Vuhredu;
za okraj konjiški: Anton Košir, predsednik občine v Žižah;
za okraj laški: Dr. Franjo Roš, odvetnik v Laškem;
za okraj ljubomski: Rajh Jakob, posestnik iz Ljutomera;
za okraj mariborski desni breg: Robič Srečko, posestnik in predsednik občine v Limbušu;
za okraj Maribor — levi breg: J. Šerbinek, posestnik v Vršniku;
za mesto Maribor: Dr. Juvan Alojzij, odvetnik in predsednik občine, dr. Pivko Ljudevit,

Zopet nov zvezek
Karl Mayevih spisov

izšel

namreč

II.

zvezek

PO DROZEM KURDISTANU

v vsebino: V leti - iz ječe
klove Amadije. Cena 13 Din.

Naroča se pri

Veljovi knjižarni, Maribor

vse one lepe besede, ki jih je govorila z grofco Tatenbahovo. Pred njenimi očmi je stala v vsej velikosti in slavi podoba osvobodene Ogrske in zraven nje podoba moža, ki si ga je izbrala za boritelja, stoječega v prvih vrstah boja za svobodo — grofa Tatenbaha.

Toda ta izvoljenec, ki je bil ravno tako ponosen in slavohlepen kakor grofica Ana Zrinjska, je došel na razpotje življenja. Kam naj gre? Ali naj gre po poti, na kateri ga vodi Ana Katarina Zrinjska, koje narava diha ljubezen in koje besede obljublajo vojvodsko krono, moč in slavo? Ali pa naj se oklene ljubeče in plemenite soproge ter postane zopet zvest služabnik cesarja in države? Odločitev je bila za grofa Tatenbaha pretežka.

Ana Katarina Zrinjska je imela v primeru z grofom Tatenbahom predmet odločnega, trdnega značaja. Vendar pa je z njim delila slabost, da je verovala v neizprosno usodo ter se posluževala praznovernih sredstev. Čim bolj se je bližala odločitev v velikem boju za svobodo domovine, kjer je hotela biti v prvi vrsti, tem bolj jo je prevzemalo hrepenenje, da bi pogledala v bodočnost, ki krije v svojem naročju zmago ali pa neuspeh. Ona, ki je v Račju zasmehovala malo-

dušnega grofa Tatenbaha zaradi njegovega praznovanja v čudodelno moč vedeževalke na Ptujskem polju, se je sedaj večkrat spomnila njegovih besed ter je želela gledati skozi zrcalo vedeževalke, pogledati v bodočnost in to kar je skrito v njenem okrilju.

V temnih gozdovih Ptujkega polja med več sto let starimi hrasti je stala v drugi polovici sedemnajstega stoletja ob malem hribčku kočica z malo kovačnico. Z mahom poraščena slama je pokrivala skromno bivališče. Nizka vrata so bila trdno zaprta, skoz okence je brlela slaba luč, da se je komaj videl zunaj sneg, ki je pokrival ravan. Bil je ravno večer pred godom sv. Antona Puščavnika v letu 1670. Ta noč je veljala pri ljudeh posebno na Štajerskem kot takozvana čarovniška noč, v kateri uganjajo čarovnice in skratki svoja čarodejstva. V tej noči je mnogokateri zemljan skušal doznati, kaj mu prinese prihodnost.

Bil je silno mrzel večer in vsak človek je, kakor tudi vsaka žival, iskal prostor, da se zagreje. Tudi v tej kočici se je netil ogenj in gost dim se je dvigal iz črnega dimnika proti jasnemu nebu.

V večerni uri sta korakala dva samotna